

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/240/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210643
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210643.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Ul. Gr?sslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ proti odporcovi - Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/223/2012-60 zo dňa 3.9.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 320,86 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnej veci vedenej podľa spisovej značky súdneho exekútora Ex 12450/2011 (povinná M. O. - dlžník zo zmluvy o úvere č. 202900247). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od jej doručenia, bol v omeškaní viac ako 174 dní, rozhodol až 4.1.2012 (konanie pritom sa začalo 14.7.2011), keď žiadosť exekútora o udelenie poverenia súd zamietol. On (navrhovateľ utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V dotknutom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur.

Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčnej povinného. Neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít navrhovateľa,

hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ videl v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov, na dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňoval sumu 320,86 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR v nálezoch (označuje ich v návrhu) vo veci porušovania práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 7Er/1465/2011 zistil, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 7.9.2011. Exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. sp. zn. SR 03924/11 zo dňa 27.5.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 27.6.2011 a vykonateľnosť 30.6.2011. Okresný súd dňa 26.9.2011 vyzval Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. o predloženie poštovej doručky, preukazujúcej doručenie rozhodcovského rozsudku povinnému. Rozhodcovský súd dňa 5. 10. 2011 predložil súdu požadovaný listinný dôkaz. Uznesením zo dňa 2.12.2011, č. k. 7Er/1465/2011-13 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, nakoľko exekučný titul mal vadu formálnej vykonateľnosti a dosiaľ sa nestal vykonateľným. Uznesením zo dňa 17.2.2012, č. k. 7Er/1465/2011-19, bolo exekučné konanie zastavené.

Okresný súd vec právne posúdil z pohľadu ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1,2, § 17 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012. Aplikoval zároveň i ustanovenie § 44 Exekučného poriadku v účinnom znení od 1.6.2011.

Vychádzajúc z výsledkov hodnotenia vykonaného dokazovania a z aplikovaných ustanovení označených právnymi predpisov vyhodnotil návrh navrhovateľa za nedôvodný a zamietol ho v celom rozsahu. Súd prvého stupňa prioritne konštatuje, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (porušenie povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť, resp. existenciu prieťahov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že exekučný súd v exekučnej veci vedenej podľa sp. zn. 7Er/1465/2011 konal plynulo a bez zbytočných prieťahov. Navyše podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom od 1.6.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Exekučným titulom v uvedenom exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok, podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2011, aplikáciou § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku lehota 15 dní na rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila. § 44 ods.2 Exekučného poriadku určuje lehotu 15 dní len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, t.j. nie na rozhodnutie, ktorým sa žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietla. Okresný súd dodal, že rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzhľadom na exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), najmä z hľadiska posúdenia zákonnosti priznaného plnenia a vykonateľnosti exekučného titulu v spotrebiteľskej veci, si vyžaduje osobitnú právnu úvahu. Exekučný súd preto postupoval so všetkou opatrnosťou, keď ešte pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie si vyžiadal potrebné listinné dôkazy a v nadväznosti na zistené skutočnosti žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 174 dní, pretože v exekučnom konaní sa na rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15-dňová lehota nevzťahovala, a to nielen s ohľadom na exekučný titul, ale aj spôsob rozhodnutia (zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia). Okresný súd poukazuje aj na záver rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.

zn. I. ÚS 16/2002, t.j. že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy.

Navrhovateľ nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danom exekučnom konaní, nadväzne neunesol dôkazné bremeno ani na preukázanie výšky tvrdenej majetkovej škody, výšky nemajetkovej ujmy. Navyše navrhovateľ si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur paušálne, bez akejkoľvek konkretizácie a reálneho vyčíslenia nákladov v jednotlivých veciach. Uvedená skutočnosť nebola ovplyvnená ani predloženým znaleckým posudkom, ktorý rovnako vyčísluje majetkovú škodu paušálne pre jednotlivé typy žaloby, bez zohľadnenia konkrétneho prípadu. Navrhovateľ nepreukázal že v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, resp. k insolvenčii povinného. Navyše ani netvrdil aké konkrétne plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, kedy, v akom rozsahu došlo k hospodárskej strate, akým spôsobom a kedy došlo k ovplyvneniu jeho ďalších podnikateľských postupov.

Vzhľadom na súhrn horeuvedených dôvodov okresný súd vyhodnotil návrh navrhovateľa za nedôvodný.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, pritom konštatoval úspech odporcu, ktorému vznikol nárok na náhradu trov od neúspešnej procesnej strany - navrhovateľa. Odporca náhradu trov konania v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčíslil, a ani z obsahu spisu nevyplynulo, že by mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Podrobne argumentoval ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. tvrdiac, že okresný súd nemal splnené podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. Navyše on (navrhovateľ) riadne a včas požiadal súd o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v zmysle ktorých boli vylúčení v právne zhodných veciach všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie veci zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I.ÚS 27/98, III.ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na

prerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov, na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Súd porušil jeho právo (právo odvolateľa) na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi, sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav. Odvolateľ vytýkal ďalej okresnému súdu, že vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd predsa sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, avšak pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Poukazoval i na to, že hodlal pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, jeho nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Okresný súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom, ktorý predložil. Ide o znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Z tohto dôkazu je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a to v posudku určenej výške.

Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p., a vec aj správne právne posúdil. Pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti vecného záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám vzneseným navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné krajský súd hodnotil odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. Eva Uličná nebola uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10NcC/321/2013-19 zo dňa 27.3.2013 vylúčená z prejednania a rozhodovania veci.

O uvedenom závere nadriadeného súdu navrhovateľ získal vedomosť z obsahu dotknutého uznesenia, ktoré mu okresný súd doručil 9.9.2013. Ďalej z obsahu spisu vyplynulo, že navrhovateľ na písomnú výzvu okresného súdu odpovedal v podaní zo dňa 20.11.2012 (č.l. 10 spisu), keď výslovne uviedol, že on námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Za tejto procesnej situácie je plne opodstatnený záver, že neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa, ktorá meritórne rozhodnutie vo veci vydala, bola/mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, naviac námietka navrhovateľa vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Treba preto uzavrieť, že z tohto pohľadu súd prvého stupňa mal splnené všetky procesné podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov aplikáciou postupu podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a vo veci meritórne rozhodol. Neexistoval totiž tzv. dôležitý dôvod pre zrušenie, resp. odročenie pojednávania.

Okresný súd zamietol samostatným uznesením procesný návrh navrhovateľa ktorým žiadal prerušiť konanie až do doby rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti v ktorej namieta porušenie princípu zákonného sudcu rozhodnutím nadriadeného súdu. Uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol procesný návrh navrhovateľa na prerušenie konania je predmetom samostatného odvolacieho prieskumu, keďže proti označenému uzneseniu navrhovateľ podal odvolanie. Odvolací súd však už v aktuálnom štádiu rozhodovania o odvolaní navrhovateľa v merite veci, je toho názoru, že neboli naplnené podmienky prerušenia konania na základe dôvodov uvádzaných navrhovateľom, pretože otázka vylúčenia/nevylúčenia sudcov bola riešená nadriadeným súdom v rozhodnutí právoplatne a ani ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní navrhovateľa neexistuje rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktoré by konštatovalo porušenie práva navrhovateľa rozhodnutím nadriadeného súdu.

Súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi aj procesný priestor na to, aby sa meritórneho pojednávania zúčastnil, argumentoval či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany. Navrhovateľovi boli známe i vecné argumentácie odporcu k prejednávanej prípadu, vedomosť o týchto argumentáciách navrhovateľ získal z obsahu písomného vyjadrenia odporcu, ktoré súd doručil právnenému zástupcovi navrhovateľa dňa 14.7.2014. Bolo na navrhovateľovi či využije procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Ako je zrejmé, o uvedenú procesnú účasť a procesné prostriedky sa navrhovateľ svojou bezdôvodnou neúčastou na pojednávaní obral sám.

Okresný súd bol dôsledný i v dôkaznom konaní, keď vychádzal z podstatného dôkazu, ktorým bol obsah exekučného spisu, tento dôkaz navrhovateľ označil priamo v návrhu na začatie konania podľa spisovej značky, pod ktorou je vec vedená u súdneho exekútora. Okresný súd exekučný spis pre účely konania pripojil a oboznámil sa s jeho obsahom. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v dotknutom exekučnom spise. Je preukázané, že okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, právoplatne 14.1.2012 z dôvodu, že exekučný titul mal vadu formálnej vykonateľnosti, v rozhodcovskom konaní totiž došlo k pochybeniu pri doručovaní a vyznačení právoplatnosti exekučného titulu. Následne uznesením 7Er/1465/2011-19 zo dňa 17.2.2012 okresný súd exekučné konanie zastavil. Proti označeným uzneseniam súdu prvého stupňa navrhovateľ (v procesnom postavení oprávneného v exekučnom konaní) žiadny opravný prostriedok nepodal.

Navrhovateľom vymedzené skutkové tvrdenie o trvaní omeškania súdu nemá svoj základ vo vykonanom dokazovaní a bolo preukázané ako nepravdivé. Napokon všetky procesné úkony súdu prvého stupňa, ktoré boli v exekučnej veci vykonané, sa uskutočnili priebežne, odzrkadlili sa v posúdení opodstatnenosti/neopodstatnenosti exekúcie. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd vyargumentoval prečo, z akých dôvodov návrh navrhovateľa zamietol, účastníkom konania dal relevantné odpovede na všetky skutkovo i právne významné otázky z ktorých vychádzal, uviedol, ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval. Odôvodnenie rozhodnutia po obsahovej stránke je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a garantuje právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie.

Odvolací argument navrhovateľa poukazujúci na aplikáciu § 114 ods. 3 O.s.p. a na spôsob rozhodovania rozsudkom pre zmeškanie (§ 153b O.s.p.) svoje opodstatnenie nemá. V súdnej veci odporca sa k návrhu na začatie konania totiž vyjadril, uvedené vyjadrenie okresný súd i navrhovateľovi doručoval, navyše žalovaný nárok navrhovateľa bol výsledkom dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

Okresný súd pri právnom posúdení veci správne aplikoval súvisiace ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, ako aj súvisiace ustanovenia Exekučného poriadku. Podľa zákona č. 514/2003 Z.z. ide o zodpovednostný vzťah, ktorý prioritne si vyžaduje splnenie základnej podmienky - musí existovať nesprávny úradný postup, ktorý v súdnej veci preukázaný nebol. Na tomto základe bolo nadbytočné a nehospodárne hodnotiť a zaoberať sa ďalšími zložkami zodpovednostného vzťahu, keďže vyžaduje sa pri tejto forme zodpovednosti kumulatívne splnenie všetkých zákonných znakov zodpovednostného vzťahu. V danom prípade nebol naplnený základný zodpovednostný predpoklad, nebola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu.

Krajský súd dodáva, že akékoľvek dokazovanie oboznámením sa s obsahom znaleckého posudku, ktorý navrhovateľ pre účely súdneho konania predložil, bolo nadbytočné. Účelné a hospodárne by bolo vôbec zaoberať sa s označeným listinným dôkazom iba v prípade, ak by v konaní bola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu. Navyše okresný súd nad rámec svojich povinností sa v dôvodoch svojho rozhodnutia aj k obsahu tohto listinného dôkazu vyjadruje, pretože tento listinný dôkaz predložený navrhovateľom pre účely súdneho konania okresný súd na pojednávaní oboznamoval, teda dôkaz listinou vykonal a nadväzne i vyhodnotil.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa neboli spôsobilé vyvrátiť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodoval podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporca síce bol v odvolacom konaní úspešný a ako úspešná procesná strana by mal právo aj na náhradu trov tohto odvolacieho konania, tie si však neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e**